

VAJDICS ANIKÓ

Sztriptíz

szemérmetlen lassúsággal
hántom le magamról
kinőtt ifjúságom
ócska jelmezét
és szórom szét
magam körül
foszlányról foszlányra
mint sztriptíztáncosnő
a felesleges ruhaneműt

rafinált mozdulataim
fennakadnak
a fák ágain
a bokrokon
a kerítésoszlopokon
ott díszeleg a nyomomban
a sok hasztalan gönc
csipkés bugyik
melltartók
harisnyakötők
kombinémaradványok
repülnek szerteszét

megátalkodott céda:
mindenre képes vagyok
még arra is hogy a végén
magamon felejtsek valami izgatót:
hagyok a halálnak is felfedeznivalót

Rongyok helyett

vajon hány milliárd csillag húl ki
és születik újjá (örök éjszaka lesz tán)
mire a hallgatás abroncsaiból kibontom
és az elrongyolódott álmok helyett
végre hótiszta fehér szavakba
öltöztethetem azt az első
és utolsó egyetlen estét
amelyen egyszer
talán
ha van Isten
ha nincs
végre te is
megszeretsz

Nem érdemes

verset írni
az emnullásról
emnullik minden
anélkül is

Közel

közel lehetnék Uram
egészen közel
de egyre csak
távolodom lásd ez a busz is
amire úgy látszik tévedésből
szálltam fel ha úgy van kedve
letér a megszokott útvonaláról
s elindul velem lefelé a bokrokkal
és fákkal benőtt hegyoldalon
az összeboruló ágak recsegve-
ropogva karistolják a jármű
páncélját de az mintha lánctalpon
járna átgázol minden akadályon
- Hogy megváltozott itt minden! -
állapítja meg a sofőr kedélyesen
döcögve bugyborékolnak elő
belőle a szavak mert
éppen
egy lépcsőn
bukdácsolunk lefelé
én is mondanék vagy kérdeznék valamit
de már este van és ott állok egy ismeretlen
város szélén egy futballpálya betonján
oldalt folyó hömpölyög ijesztően fekete
bokáig érő vízben gázolhatnék visszafelé de a
talpam alá deszka gördül és egy pár pillanatig
mint a gyermek úgy élvezem hogy gurulok
s szanaszét fröcskölődik a bokám körül a víz
de a következő pillanatban már menekülnöm kell
a templom ahol elbújhatnék nappali fénnel ragyog
és ismerős is valahonnan a múltból vagy egy másik
álomból pedig soha nem jártam még a falai között
a főbejáraton túl egy babaágy rácsaiba ütközöm
az egyik rúd ki van lazulva s ahogy hozzáérek
nagy zajjal előrepattan az érzékelők azonnal
bekapcsolnak és már visítanak is a szirénák

a templom melletti kövezeten menekülnék
tovább de már ott vágat velem szemben
egy lovas középkori ruhában meg sem áll
vágta közben úgy nyom a kezembe egy
gurigába hajtogatott pecsétetes iratot
én meg sem moccanok ha a templom is
kitagad nincs már hova menekülnöm
szórakozottan babrálom a gurigán lógó
bordóslila viaszpecsétet fel sem nyitom
úgyis tudom hogy a halálos ítéletemet rejti
ekkor érkezik az ellenkező irányból egy
fényes alak Jézus Krisztus az s ez olyan
magától értetődő ki is lehetne más
szárnyai vannak mint az angyaloknak
keleties alázattal összefonja a karját
úgy bukfenchezik felém a hóban
pajkos lendülettel összecsapja
a bokáját és cinkosan rám kacsint
mintha azt mondaná (bár nem mondja):
ha a Megváltót várja asszonyom
jelentem alázattal:
itt vagyok

és nevetünk
hosszan
gyöngyözőn

Közbeszerzés

mire a létünk igazolásához szükséges
összes pecsétet beszerezzük
s végre minden másodpercünkön
ott díszelg a védjegy
kinövünk a nekünk rendelt időből
mint a szűkre szabott ruhából
mint a kamasz gyerek
az ünneplőbe eltett cipőből

ami marad:
az igazolatlan órák
felesleges izgalma
a lyukas órák
gyorsan elcsorgó öröme
és a fogas kérdés:
mire lehet jutni
a várakozás szüneteiben

Kodependencia

te bort iszol
én a szavaidat